

Joan Bustos

Pa sucat amb somnis

Il·lustracions de Roger Simó

I és que no és la primera vegada que em passa!

Estic trista, molt trista. La mare m'acaba de dir que el pare no vindrà a la meva festa d'aniversari. És la segona vegada. L'any passat tampoc no va venir. Després ella ha afegit alguna cosa més, però jo ja no volia escoltar. El que deia sonava com la música de fons al súper: tothom sap que hi és, però no compta per a gaire cosa.

Voldria haver plorat, però m'he dit a mi mateixa: *Emma, acabes de fer onze anys i les nenes d'onze anys ja no ploren, o sigui que...*

Això no vol dir que no em sàpiga greu. Fins i tot a la mare li'n sap, encara que es faci la forta.

L'una per l'altra aguantem el tipus.

Ens fem costat, perquè som així, i ens mirem com dues tòtils tot el que hem preparat per fer content el pare, com si fos el seu aniversari i no el meu: les garlandes de coloraines, els entrepans petits de molts gustos, les ampolles de refresc.

I el pastís.

Ai, el pastís! L'ha fet la mare, amb la millor intenció del món.

És un pa de pessic, sí, diguem-li així per anomenar-lo d'alguna manera, amb una capa de crema de xocolata i avellana pel damunt i tot de fideus també de xocolata.

La idea, la intenció era bona. Però li ha quedat esquifit. Fins i tot jo sé que és per no haver-hi posat prou llevat a la farina de la massa.

La mare em pregunta si vull bufar les espelmes i jo faig que no amb el cap.

Aleshores ella en fa un altre, de gest, que vol dir que ho entén i s'aixeca per anar a buscar els regals i perquè, com l'any passat, no sap què dir.

La mare, quan no té paraules, comença a fer coses sense parar, encara que li surtin malament.

És per veure-la, pobra, quan canvia els mobles del menjador de lloc. O quan pretén pintar el sostre sense posar diaris per terra. El resultat és el mateix: desastre!

–Té, el *seu* regal –i intenta somriure mentre me'l dóna.

Diu *seu* d'una manera especial, i és com si no volgués pronunciar la paraula *pare* perquè li fes una mica de no sé què.

No m'agrada el paper amb què està embolicat. Hi ha tot d'animalons que juguen a fet i amagar. Segur que és cosa de la Margaret, la dona del pare, que es pensa que encara sóc una nena petita.

L'he vista un parell de vegades i tampoc no xerra, és d'aquelles persones que somriu i no xerra. Que consti que jo, almenys, ho he intentat, eh, que bé que intento parlar-li en anglès. Però ella no em fa cas: m'esbulla els cabells com si fos una mascota.

Això mateix: com si fos un gosset. Bub, bub!

–Au, obre'l ja, que si no, no te'n donaré el meu.

Són unes sabatilles d'anar per casa. Supercò-modes, supermodernes, superxules... però...

Per a una nena de vuit anys.

I en tinc onze!!!

La mare s'ha adonat de seguida que em semblen espantoses i m'ho pregunta amb la mirada, però jo faig que no.

–No és per res, però sembla que et vénen petites... –comenta com qui no vol la cosa.

–No, no ho crec –li responc fent veure que estic segura de mi mateixa.

Quina ràbia, però! Com que sempre sóc la patufeta, la nyicris, la mala menjadora, em queden bé la roba i les sabates de nena petita.

Per això el pare em continua fent regalets gairebé per a bebès. O potser ni se'n recorda de l'edat que tinc...

Aquest cop la mare té raó. Quan me les emprovo m'adono que gairebé em surten els talons per darrere. Per això i perquè la mare em dóna el seu regal intento somriure una mica.

L'obro sense pensar-m'hi gaire, diria que fins i tot amb moltes ganes. I no és perquè esperi alguna cosa molt cara.

La mare fa el que pot: treballa com una esclava davant de l'ordinador, a casa, i només s'aixeca de tant en tant per beure aigua, fer un pipí o pes-

sigar-se l'espai entre les celles després de treure's
les ulleres de rateta sàvia.

De vegades una coseta pot salvar un dia

Un diari personal! La mare m'ha regalat un diari personal!

M'encanta! Té la mida perfecta. Amb les tapes dures. Sense dibuixets per a canalla petita.

M'agrada el tacte del paper, l'olor que fa, el color. Però no té pauta. No m'hi torçaré?

La mare l'encerta, de tant en tant, però no li ho dic, no fos cas que s'ho acabés creient. I no suportó la gent creguda.

Amb un diari així podré escriure el que em passa, el que hi veig, el que penso. Això sí que fa de nena gran, perquè ja faig sisè.

–Gràcies, mare! –I ens abracem.

–Vols un tros de pastís?

No, i ara! Qui pensa en el pastís, ara? Què hem de celebrar? Que el pare no vol venir a la meva festa d'aniversari?

A més, el cap em va a mil per hora, perquè tinc ganes d'anar-me'n a la meva habitació i escriure tot el que està passant.

La mare canvia la pregunta.

–No en vols ni un trosset, rateta?

Estic farta que encara se li escapi parlar-me amb *-ets* i *-etes*. «Vols un entrepanet?» «Et faig una truiteta?» Sort que no diu «El teu *paret* no vindrà».

I mira que ho sap, la ràbia que em fa!

També em fa molta ràbia, grrr, que em compari amb la rateta que escombrava l'escaleta i es va trobar un dineret.

En què quedem: sóc gran o què?

Però no, no en vull, de pastís. A més: estic segura que li falta sucre. O que la mare hi ha posat més llet del compte. La cuina no és el seu fort.

Perquè no es noti, faig que no amb el cap i m'emporto la mà a la panxa, com si estigués tipa.

–No, ara no em ve de gust. Pensa que he passat la tarda a la cuina. M’he menjat dos o tres entrepanets, mentre els feia.

He dit «entrepanets», com si jo fos la mare i parlés amb mi mateixa, que sóc la meva... vull dir, la seva filla. Se m’ha acabat encomanant, tant de diminutiu.

Però no és veritat, això dels entrepans. Només he tastat una mica de pernil.

El que de debò passa és que tinc ganes d’estrenar el diari. Ara mateix.

Quin nom hi posaré, al davant? Em ve de gust escriure-hi EL MENTIDER MÉS GRAN DEL MÓN, perquè una part de mi pensa que ho és, per fallar dos cops seguits el dia del meu aniversari.

Però no.

A la tele estan entrevistant la millor cuinera del món. Acabo de decidir que el meu diari es dirà LA MILLOR RECEPTA DEL MÓN. Així, amb majúscules i tot.

No és que em vulgui fer la guai, però si sóc petita, que almenys pugui fer GRANS coses, no?